

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi izjemi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom račun se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oglasila plačuje se od četiristopne peti-vrsti po 6 kr., če se oznamilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Železnica čez Škofjokolo in Ljubelj.

V znameniti pogodbi iz dne 20. septembra 1858 (veljavni počenši z dnem 1. januarja 1865 na 90 let) izročila je takratna vlada vso južno železnico privatni družbi, na katero upliva izključno taj kapital. Ta družba, imenujemo jo južno železnico, polastila se je v kratkem času naše trgovine in glavni smoter jej je, izkoristiti kolikor možno svoj izredno privilegovan položaj, kakor ugaja njenim koristim.

To izredno stališče, pritiskajoči ta monopol južne železnice izval je ljut boj ter vsestransko prizadevanje, da se napravi nova, popolnem nezavisna železnica do Trsta, našega najglavnejega pristanišča.

Trebalo je toliko naporov, dokler je ta misel vsaj deloma pridrla. Z zgradbo železnice iz Trsta do Hrpelja, ki se bode stekala v krasni zaliv pri Milah (Muggia) storil se je prvi korak in vlada je vsled tega nasproti južni železnici v mnogo ugodnejšem položaju, nego li pred koncem 1884. l., kajti po članu VII. Hrpeljsko-železniškega zakona pristaje jej pravica, da se sme za gotovo letno plačilo posluževati brez ovir južno-železniškega tiru mej Divače in Ljubljano, da more tako državno železnico zvezati s Tržaškim pristaniščem in z Istro.

Kljubu rečenemu ugodnemu položaju pa še neso odpravljene vsi nedostatki. Državne železnice proga je dejanski še vedno pretrgana, državna železnica mora se posluževati tujega tiru, zanj plačevati veliko najemnino in mnogo dežel še pogreša onega razvoja v rudniškem, gozdarskem in obrtniškem, oziru ki bi njim po neposredni zvezi državnih železnic z morjem navstal.

Da se odstranijo te nepravilnosti, morala bi se Divača z državno železnico zvezati po novi dopolnilni črti in taka proga je jedino le železnica od Divače čez Razdrto, Škofjokolo na Koroško in čez Ture planine naprej.

Prednosti in koristi take železnice so se že mnogokrat razpravljale in dokazovale, za njo izreklo se je mesto Trst in več kronovin, državnemu zboru predložilo se je že mnogo peticij, iz vseh teh izjav pa je razvidno, da boljše, cenejša in ugodnejša železnica niti možna ni.

S poročilom železniškega odseka v državnem zboru dne 28. februarja 1885 odstopile so se vse peticije za neposredno železnično zvezo mej Trstom in Rudolfovo (državno) železnico in za podaljšanje železnice preko Karavank (bodi si čez Ljubelj, ali pa čez Jezerski Vrh), vladi v temeljito uvažanje, z željo, da kakor hitro mogoče državnemu zboru predloži dotične zakonske načrte.

Teh zakonskih načrtov dosedaj sicer še ni, a nujno so potrebni za napredek in blaginjo dotičnih kronovin, kakor tudi za koristi tostranske državne polovice, zlasti pa zaradi tega, da bi se potem vsaj deloma mogli izogibati pretiranim tarifom južne železnice.

Glede zveze s Trstom predlagalo se je že več črt. Kar se tiče Predelske železnice, treba pred vsem pomisliti, da bi vozila na periferiji državi in da je ne gledé na drugo, že iz strateških ozirov neumestna in opasna. Zaradi tega so tudi že zagovorniki Predelske železnice utihnili.

Kar se tiče železnice znane pod imenom „Felbertauernbahn“, ki bi se zgradila od kake postaje v Pustershalu, koristila bi mnogo več Italiji, nego Trstu in sosednim kronovinam, vrhu tega morala bi se z južno železnico za porabo tiru od Belaka v Lienz (107 kilometrov) in iz Wörgla v Kufstein (16 kilometrov) skleniti peagna pogodba.

Proti železnici čez Ture planine govore tudi stroški in daljava, za železnico čez Škofjokolo v Celovec pa manjši stroški in mnogo prikrajsana daljava. Dočim je sedaj po južni železnici iz Trsta do Matzleintdorfa pri Dunaji 596 kilometrov, bi bilo po rečeni progji le 537, torej 59 kilometrov manj. Za vse naprej od St. Mihaela ležeče postaje (Linz, Prago, Plzenj, Solnograd) pa bi se daljava zmanjšala za 110 kilometrov.

Železnica od Divače čez Loko in Karavanke v Celovec bila bi za vse dežele, po katerih bi vozila, neizmerne važnosti, koristna pa za državno železnico samo. Kajti državna železnica, ki je sedaj prava zagata, podaljšala bi se potem neposredno do morja in prevažala bi ljudi in blago iz Trsta, Istre, Reke in sosednih dežel, da ne govorimo o eminentnej važnosti, da bi bilo potem preimenitno vojno pristanišče v Pulji po državni železnici v ne-

pretrgani zvezi z notranjimi deželami in z Dunajem, kar bi se zlasti tedaj pokazalo, ko bi bili zapleteni v kako vojno.

Ker se je že začela graditi Hrpeljska železnica in bode potem državna železnica segala do Divače, je zveza Divače čez Razdrto v Škofjokolo le še vprašanje časa — vsa ta proga je 88 kilometrov dolga in kot sekundarna proga proračunjena na 8,987.000 gld., kot glavna proga na kakih 15 milijonov — kajti zveza državnih železnic je nujna, omejena proga pa v vsakem oziru toli važna, da za njo, kakor je rekel baron Schwegel v deželnem zboru kranjskem, ne smemo prositi, ampak da jo moramo zahtevati.

Deželni zbor kranjski.

(XVII. seja dne 20. januarja 1886.)

Poslanec baron Schwegel stavi začetkom seje nujni, od vseh deželnih poslancev podpirani predlog, da se vlada naprosi, naj Rudolfovo železnico prej ko mogoče podaljša in s Trstom zveže in potrebno poskrbi, da se bo železnica iz Trsta do Hrpelja in Divače potegnila preko Razdrtega do Škofje Loke, potem pa od Kranja se izpeljala proti Tržiču in čez Ljubelj do Celovca, dalje pa čez Ture planine proti Thalheimu in Rottenmanu. Baron Schwegel nujnost svojega obširnega predloga takoj utemeljuje in naglašava v strokovnjaškem obširnem govoru važnost in potrebo nasvetovanih železniških črt. Ne bil bi sicer stavil teh predlogov, ako ne bi bil slišal o obravnava zastran peage-pogodbe mej južno železnico in državo zastran Hrpeljske železnice. Izključena bode avstrijska država od svetovnega prometa, dokler ne bo imela najkrajše zveze s Trstom. Avstrija mora tegaj zvezati Trst z drugo, vsaj 169 kilometrov krajšo železnico, z notranjimi deželami. Tudi je treba gledati na jako slabo stanje južne železnice od Ljubljane do Borovnice, katera se utegne nekega dne pretrgati, da bomo brez zveze s Trstom. Zgradba oziroma podaljšanje Rudolfove železnice, sedaj državne, pa je za južne dežele naše države, sosebno pa za planinske dežele jednake, deloma celo večje važnosti, kakor tranzverzalne železnice na Českem in v Galiciji, in tudi na Moravskem, tedaj smejo pač zahtevati,

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XI.

(Dalje.)

— Ivana Zbogarja! seže jej Lotar v besedo z nemirnim in osuplim glasom. Toda kdo bi mogel misliti, nadaljuje, da bi se usodil Ivan Zbogar ali kak njegov podanik priti v sredo Benetek, brez cilja, brez znane namere, ker v velikem mestu ti razbojniki pač ne mogo nikakor javno pleniti in moriti. Ta zvijača redarjev je pač mnogo prenumna! . . .

To je nezmislno, vsklikne gospa Albertova. Umevno je, da se prognanec kakega razpuščenega društva, načelnik kake plemenite stranke prikrade v mesto, kder mu je sod sojen, kder ga čakata smrt in krvnik. Ali če bi bila ta drznost brez koristi njegovej stvari, kaj bi ga moglo odločiti k temu! Ali kake misli, kake strasti bi napotile bednega razbojniškega glavarja, čegar srce bije in hrepeni le po pleni, da bi se osmelil v toliko nevar-

nost? Ljubezen pač ni, brez dvojbe! Naj je srečen ali nesrečen v svojih nakanah, vedno vdiha isto preziranje; katera žena bi ga tedaj bodrila ter mu budila le količkaj upanja? Kdo bi bil, da bi umel ljubico Ivana Zbogarja?

— V istini, pravi Lotar, to bi bilo čudno.

— Sicer, govori gospa Albertova dalje, kdo ve, če ta človek sploh živi; če njegovo ime ni samo slepilo kake enolike prezirne čete kolikor so druge a dovolj spretne, da se izkuša osvetliti z nekako glasovitostjo.

— O teh stvareh, gospa, deje postaren mož, ki je pozorljivo poslušal gospo Albertovo, dokler je govorila, ter se že nekaj časa pripravljal, da bi jo zavrnil, osnovane so vaše dvojbe slabo. Ivan Zbogar prerisnično živi, ter mi ni do cela neznan.

Družba se približa okolo njega razen Lotarja, zanimajočega se i posle jako malo za njih razgovor, kakor je imel navado. Menil se je zanj k večjemu toliko, kolikor zakteva olikanost v kramljanji, sukajočem se o vsemu svetu ravnodušnih stvareh.

— Jaz sem Dalmatinec, nadaljuje tujec, rojen v Spleti.

— V Spleti? deje Lotar, pristopivši bliže. Ono deželo poznam dobro.

— Baš v okolici tega mesta bil je rojen Ivan Zbogar, govori dalje starček, vsaj kolikor mi je verjeti svedočilom, do katerih sem prišel, ker to ime ni njega pravo ime. Nadel si je je, ostavivši svojo obitelj, jedno iz najplemenitejših in najsijajnejših v naši deželi; nje praded je bil neki albanski knez. Ne bodem vam pravil, kaj ga je nagnilo, da je tako daleč zašel. Malo da ne še otrok, šel je služiti Turkom, a potem v Srbe na upor, kder si je naglo priboril veliko bojno slavo. A ker se stvari niso vršile njegovej stranki prijazno, bil je prisiljen ubegniti, da uide prognanstvu. Vrnol se je, kakor govoré, v Dalmacijo; a tam je našel, da nima nikake dedščine. Ker se je bil privadil viharnemu življenju in ker so ga mučile, kakor se je kazalo, mračne in silne strasti, oprjel se je prve prilike, da se naveže na neprestano, prevratno živovanje. Če bi bil v onih srečnih okolnostih, v katerih delavnost in velem dospejeta do vsega, pridobil bi si bil morebiti pošteno glasovitost. Ker ni imel nevarnosti, s kakeršnimi se pridobiva slava, oklenol se je one, katera prinaša samo preziranje in smrt na morišči. Žal, jako žal je tega človeka!

(Dalje prih.)

da se ta železnica popolnem dogradi in da država tu stori, kar njej narekava občna korist. Predlog vsprejme se jednoglasno, mej občnim odobravanjem.

Poslanec Murnik poroča o prodaji deželnega poslopja „Igrišče“ (Ballhaus) in nasvetuje v imenu finančnega odseka, da se deželni odbor pooblasti, da to deželno poslopje proda za ceno, sedanjemu prihodku primerno in da dobi za prodajo potrebno Najvišje potrjenje. Prošnjo društva „Sokola“ in „Glasbene Matice“, kateri želita kupiti to poslopje, naj reši deželni odbor.

Poslanec vitez dr. Gutmansthal misli, da „Igrišče“ pač sedaj nema velike vrednosti, a kadar se bode baš v Igriških ulicah Ljubljansko mesto razširjevati pričelo, kar ni dvomljivo, dobilo bode vrednost, ko bode šlo za to, ali se more cesta v tem kraju na prosep novim stavbam razširiti z malimi stroški, ali ne. Tedaj misli, da ne gre vrednosti poslopja računati po sedanjem donesku, nego po poznejši vrednosti. Predlaga torej, ker misli, da bi tudi mestna občina Ljubljanska se utegnila zanimati pri urejevanju cest za nakup tega poslopja, da se isto proda, kakor je to itak navadno pri prodaji državnega in deželnega imetja na javni dražbi.

Poslanec dr. Vošnjak meni, da ne gre v prvi vrsti za to, da se proda „Igrišče“ po javni dražbi. „Glasbena Matica“, katera je že toliko storila za napredek glasbe v Ljubljani in za Kranjsko v obče, želi si pridobiti svoj lastni dom. Hiša le-ta je dosti prostorna in ako se priredi za imenovani družvi, ne bode prometu nikakor škodilo. Deželni odbor pa bode v tej zadevi gotovo tako vestno ravnal, kakor pri vseh drugih zadevah, katere mu je izročil in mu izročeva deželni zbor. (Dobro.)

Poslanec Dežman se boji, da bodo, ako se poslopje proda narodnima društvoma, zazidana Cenerjeva hiša in se ne bode mogla kupiti. Tudi se boji Dežman, kakor ironično zagotavlja, da bi ponehalo navdušenje za „Narodni dom“, za katero toli navdušeno dela slovensko časopisje, da ne bode mogoče izvršiti blage misli, da se vsem narodnim društvom sezida lastno poslopje, da bode delovanje slovenskih domoljubov opešalo, se ohladila dosedanja gorečnost za „Narodni dom“, če zvedo, da sta že dve družvi pod lastno streho. (Občna veselost in smeh poslancev.) Zatorej bi Dežman, skrbeč, da se vender sezida „Narodni dom“, želel, naj bi ostalo pri prvotnem namenu, da se spravijo vsa narodna društva Ljubljanska pod jedno streho, namreč v „Narodni dom“. (Velika veselost in smeh narodnih poslancev.)

Poslanec dr. Dolenc naglašja, da nemajo imenovana društva namena postaviti si monumentalne zgradbe, ampak le začasno bivališče. Ako pa g. Dežman a toliko zanima in skrbi zgradba „Narodnega doma“, naj le izposluje pri kranjski hranilnici, da bode toliko dala za „Narodni dom“, kolikor je za deželni muzej, in kmalu ga bomo imeli! (Občna veselost, celo Dežman se smeje.)

Poslanec Grasselli pravi, da se ne da tajiti, da ima Ljubljansko mesto gotovo svoj interes pri prodaji tega poslopja, kajti težko je verjeti, s kakimi težavami se ima boriti mesto Ljubljansko, kadar gre za odkup kakega poslopja, da se razširi kaka ulica. Terjatve za odkup so vedno pretirane. Doslej sicer še ni načrta za razširjenje tamošnjih ulic, a vendar začelo se je v zadnjem času v stavbinskem oziru tudi v tem oddelku mesta nekoliko gibati, jedno večje posestvo se bode razkosalo in ondu sezidale nove hiše. Iz tega ozira, ker se bode poslopje za razširjenje ulic potrebovalo, podpira župan Grasselli predlog dr. viteza Gutmansthal. Gotovo privoščji govornik obema jako koristnima društvoma svojo lastno zavetje, ne ve pa, sta li z nakupom „Igrišča“ v resnici pravo pogodili. Po osebnih nazorih g. župana je misel, kupiti to poslopje, jako nesrečna, kajti prostori v tej hiši so jako neprimerni in bodo v kratkem času premajhni. Vendar pa bodo prostori za društva jako dragi, kajti poslopje je v slabem stanju in treba bode globoko seči v žep, mnogo novcev izdati, da se poslopje kolikor toliko popravi. Tedaj bode nakup tega poslopja po mnenji govornika društvoma le na škodo. Župan Grasselli podpira torej predlog, da se proda „Igrišče“ po javni dražbi.

Poročevalec poslanec Murnik poudarja, da se stvar danes konečno ne rešuje, kajti izročja se deželnemu odboru in ta bode isto po svoji dolžnosti že rešil, zatorej se poročevalec ne ujema z dostavkom viteza Gutmansthal. Kar se tiče opazke g. Dežman-a „dass jener rühmliche Eifer für den

Bau des „Narodni dom“ erkälten würde“, ko bi se „Igrišče“ tema narodnima društvoma prodalo, pove mu g. Murnik, da ima „Narodni dom“ ves drug namen, nego ravno spravljati vsa narodna društva pod svojo streho, kar bi gosp. Dežman iz pravil društva „Narodni dom“ lahko razvidel. (Dobro.)

Pri glasovanju vsprejmo se odseki predlogi.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. februarja.

„Katoliška Dalmacija“ objavila je več odgovorov **dalmatinskega** namestnika, barona Cornaro, na odgovore pri vsprejemu. Najpomembnejše so besede, s katerimi je odgovoril na pozdrav deželnega šolskega sveta. Rekel je: „Častita gospoda! Z mojim imenovanjem dana mi je naloga vzajemno z vami skrbeti za najdražjo človeško blagost, za vzgojo. Tu pa ne gre samo za vzgojo razuma, ampak tudi za vzgojo srca, treba vzgojiti ljudij ne le s temeljitim znanjem, ampak s trdnim značajem — ljudij, ki bodo v istini ljubili veliko Avstrijo in ožjo domovino, našo kamenito Dalmacijo.“

Vnanje države.

Mej Madjid pašo in Mijatovićem doseglo se je nekda po privatnem dogovarjanju popolno sporazumljenje zastran sklepanja miru mej **Srbijo** in **Bolgarijo**. Porta bode pro forma oficijalno zahtevala vojno odškodnino, potem pa odstopila od te zahteve, ko so bode Srbija jo branila vsprejeti. Zavrnila bode Porta zahtevo Srbije, da bi Bolgarija jej odstopila Vidin, zato pa dobila Pirot. Zagovarjala bode pa Turčija pri vladi v Sofiji razne carinske olajšave, katere bode zahtevala Srbija. — Belgrajski dopisnik „Politike“ imel je pogovor z nekim srbskim državnikom, ki se je izjavil, da se Srbi ne nadejajo, da bi Avstrija njim v prid ovirala povečanje bolgarske sile. Avstrija sama ne bode dopustila, da bi se pomanjšalo srbsko ozemlje, in morda tudi zabranila ponižanje Srbije, da bi morala plačati vojno odškodnino. Nadalje je ta državnik pritrdil, da se nekateri trudijo, da bi se Srbija bolj sprijaznila z Rusijo. Temu se sedaj upira le še osobno mnjenje kraljevo. Ko pa odpačejo ti osobni motivi, se pa utegne čez noč spreminiti srbska državna politika, to se tem ložje zgodi, ker Srbija ni navezana na Avstrijo z nikakim konkretnim dogovorom in se more nasloniti na katero koli vlast.

„Novoje Vremja“ zopet hudo kritikuje **turško-bolgarski** dogovor. Ta list misli, da Rusija ne more pritrčiti temu sporazumljenju, dokler ne dobi bistvenih jamstev, da se njen upliv ne bode oškodoval v Bolgariji. Takim jamstvom pa nasprotuje osoba bolgarskega kneza, ki se je vedno skušal oddaljiti ruskemu uplivu in hoče postati nezavisen od Rusije s turško-bolgarskim sporazumljenjem. — Plovdivsko prebivalstvo ni zadovoljno s turško-bolgarskim sporazumljenjem. Vzhodnorumelji pošiljajo peticije do kneza, da naj zahteva popolno zjedinenje.

Po poročilih iz Belegagrada so tam Rističevi privrženci agitovali, da bi črnogorskega kneza postavili na **srbski** prestol. Nadejali so se nekda na pomoč Rusije. Temu je sedaj policija prišla na sled. V zvezi s tem bil je baje prihod črnogorskega naučnega ministra v Beligrad, katerega je, kakor je znano, iztirala srbska policija. Podobna poročila so se že večkrat iz Belegagrada trosila mej svet, pa se potem neso potrdila. Najbrž hoče tudi sedaj vladna stranka le ertniti Rističa in njegovo stranko, ker se boji, da ne bi prišli liberalci na krmilo. 17. februarja po pravoslavnem koledarju snidejo se skupščinarji napredne stranke v Belemgradu, odposlanci radikalnih odborov cele dežele v Niši, da se posvetujejo o položaji. Radikalci se snidejo z dovoljenjem kralja in vlade.

Vsi ruski listi se bavijo z misijo **črnogorskega** kneza N. kite. „Birževija Vjedomosti“ naglašja, da Rusija more priznati zjedinenje obeh Bolgarij samo z zares slovanskim, pravoslavju in ruski stvari udanim vladarjem na čelu. Tek idejal za Rusijo na bolgarskem prestolu bil bi črnogorski knez. „Pet. Vjed.“ mislijo, da je knez Nikita prišel v Peterburg, ker ima ta odkritosrčni prijatelj Rusije in srbskega naroda izvršiti velike slovansko-narodne naloge v bližnji bodočnosti.

Rusija se jako prizadeva, da ohrani svoj upliv na Balkanu. **Turškega** sultana hoče prisiliti, da se balkanske zadeve tako uredi kakor je Rusiji ugodno. Pri turškem dvoru je močna stranka, ki dela za sporazumljenje z Rusijo. Sultan sam se še ustavlja, kajti nič prav ne zaupa Rusom. Druge velevlasti se nekda ne bodo dosti ustavljale Rusiji. Dovolile bodo realno unijo, ako je bode Rusija zahtevala, da se le odstrani balkanska kriza. Samo tedaj bi se uprle, ko bi Rusija zahtevala, da se knez Aleksander odstrani.

Grško vlado so jako potrle in iztrezile izjave angleške vlade, da hoče nadaljevati Salisburyjevo politiko. Dosedaj so se v Atenah vedno nadejali, da se bode Gladstone potegnul za Grke. Sicer je pa še jako močna stranka, ki vsekako za-

hteva vojno. Ako bode vlada zaukazala demobilizacijo, bati se je ustaje. Sedanje stanje se pa nikakor ne bode moglo dolgo ohraniti, v kratkem se bode vlada morala obrniti na jedno ali pa na drugo stran.

Rumunski častniki Kalifatske posadke priredili so slavnostni banket v čast braniteljem Vidinske trdnjave. Od obeh stranij se je napivalo pobratenju bolgarskega in rumunskega naroda.

Vdova Aksakova dobila je od **ruskega** carja sledečo brzovajko: „S srčno britkostjo sva carica in jaz dobila vest o hitrejši smrti Vašega moža, katerega sva spoštovala kot poštenjaka, interesom Rusije udanega. Bog Vam daj moč, da bode te mogli prenašati težko zgubo.“

Dopisi.

Iz Celja 10. februarja [Izv. dop.] Zopet je zadela drakonična obsodba slovenske dijake na Celjske gimnaziji: izključena sta dva. Jeden, ker so se pri njem shajali nekateri dijaki, da se urijo v slovenščini, drugi, ker je prestopil horam legalnem t. j. osmo uro ter bil z znancem ob devetih zvečer v dovoljeni gostilni in to še samo na jako kratek čas. Pri prvem bi se dala tako stroga kazen še morda zagovarjati in opravičevati, a pri drugem to nikakor ni možno, kajti radi prestopka določene večerne ure se dijak z mirno vestjo vender ne da izobčiti, osobito, če je v solidni in pošteni družini bil in se dostojno vedel v dijakom dovoljeni gostilni. Omeniti moramo, da je bil doitičnik Slovenec. G. ravnatelj mu je kot vzrok izključbe to navedel, da je že pri aféri 19. novembra bil kaznovan in drugič „dass er, trotzdem er wusste, dass auf den Gasthausbesuch die strengste Strafe gesetzt ist, selbes doch besucht hat.“ Zanj je oficijalna neresnica. Na podstavi te neresnice sodili so v Celji in na istej podstavi je tudi v Gradci šolski svet kazen potrdil.

Obžalovati moramo, da ima v Celji v učiteljskem zboru resnica tako malo veljavo, da obsodijo dijaka radi prestopka ukaza, katerega takrat še ni bilo, kar je seveda učiteljski zbor moral dobro vedeti. Učiteljski zbor se tedaj tudi s tem ne more izgovarjati, da se je motil, kajti on sam je prepovedal strogo vsako gostilno dijakom, a to še le pozneje, nego je bil omenjeni dijak v takrat še dovoljeni gostilni.

Koliko zaupanja bodo imeli pri takih razmerah dijaki do svojih predstojnikov, to lahko vsakdo sam razvidi. Mi samo menimo, da je zadnji čas, da se prično tudi viši šolske oblasti malo bolj zanimati za odnošaje na tukajšnji gimnaziji in da se vender jedenkrat z merodajnega mesta zakliče gospodom: Quos ego.

Opomba uredništva. Mi mislimo, da je sveta dolžnost slovenskih državnih poslancev pojasniti na merodajnem mestu grozne razmere na Celjski gimnaziji. V nebo upijoč greh bi bil, ko bi k takemu preganjanju in uničevanju naše mladine molčali. Upamo, da nam bode v kratkem beležiti vest o njihovem odločnem posredovanju.

Z Dunaja 11. februarja. [Izv. dop.] (Dr. Murkov večer.) Kakor v panji čebel, kadar gorkega poletnega dne mačica praznuje svoj „veseli dan“, bilo je sinoči v prostorni dvorani, kjer je „Slovenija“ priredila slavnostni večer, da s tem tudi ona počasti svojega nekdanjega predsednika, odbornika ter sedanjega člana, „sub auspiciis“ promovane g. dra. Matijo Murka. Malo ne v polnem številu so se poleg drugih gostov zbrali tukajšnji slovenski in hrvatski vseučiliščniki, tako da je dvorana bila že tesno polna, ko je ob 8. uri ustopil slavljeneč, obilno pozdravljan, in se je pričel zabavni večer. Program je imel izvrstno zalogo z jedne strani v pevskem zboru, z druge pa v zboru „tamburašev“, potem se je izza kulis čulo šepetanje o posebni potici in tudi govorniške sile je bila lepa mera. Dobrovoljnega duha je vsak že sabo prinesel. — Stoloravnatelj večera, uvežbani g. Triller je otvoril red zabave, pozdravljajoč zbrano družbo, osobito skupine hrvatske, bolgarske in srbske, ter mej posameznimi gosti imenito naše državne poslance gg.: Hrena, Pfeiferja, dra. Poklukarja, Raiča, in prof. Šukljeja z gospo, nadalje prof. Stritarja in ministerskega tajnika g. Levičnika, dra. Jelenca in dra. Kresnika, pevovodjo g. Jiřika itd. Ko je zbor za tem zapel bil „Dijaško“, oglasil se je takoj g. dr. Murko ter je izgovoril zahvalno napitnico Nj. Veličastvu cesarju, na kar je vsa družba s frenetičnimi živio-klici ustala, da se je odpela cesarska pesem. Potem je g. Rosina z lepo besedo

razložil pomen večera, s katerim „Slovenija“ časti svojega zvestega in velezaslužnega člana, slovenska mladež pa svojega ljubljena in uzornika; gorko je konečno napil g. dru. Murku, ki ga je potem vsa družba vzela v presrčne ovacije. Dvakrat se je tekom večera slavljenec zahvaljeval z daljšim govorom za izredno poslavljenje, prvič s posebnim oziranjem na „Slovenijo“, drugič vsej slovanski družbi; prvi govor je sklepal z napitnico „Sloveniji“, drugi pa s pozdravljanjem krasne slovanske bodočnosti; oba govora, prepletena z idejalnimi, znanostno osnovanimi mislimi, bila sta burno pohvaljena. V imenu Hrvatov je našemu rojaku nazdravljaval g. Benešič, v imenu Srbov g. Radulović, za Bolgare g. Mišajkov, a roditeljem g. dra. Murka je napil g. drd. Puki. Toda uprizorila se je našemu doktorju še druga čast v nedolžno-zabavnej obliki. Senat naših veseljakov („krokarjev“) izbral si je sinočno našo dvorano, da bode tukaj g. dra. Murka promoviral za svojega doktorja. Promocija na veseljaški visoki šoli se pač tako vrši, kakor drugje, izima je le ta, da tukaj tudi posle godcev in „pedella“ opravljajo redni in izredni članovi samega visokega „profesorskega kolegija“, in pa ta, da disertacije tukaj ne govori promovend, nego „secretarius collegii“, ki je ob enem tudi pesnik. In tako je pri sinočnji promociji pritrobil v dvorano kolegij godcev, za njimi pa so „počasni krač“ pristopili „en pleine parade“ rektor p. t. g. Z—č, dekan p. t. g. P—č, promotor p. t. g. S—r, sekretar g. Božič in promovend. Potem so šle ceremonije po vrsti, druga za drugo. Poglavitna je se ve da bila slavnostna, visokopoetična razprava g. Božiča, promotorska formula g. Š—rja ter velepomembna, s krokarji in krokarčki preobložena diploma, katera je promovendu bila uročena, ko je bil pri vrču piva „prisegel“, da bode užival tudi „jura privilegiaque“ tacega doktorstva. Reči moramo, da je ta prizor bil jako vrlo prirejen, in zato je ves čas držal družbo na vrhuncu veselosti. — Zabava je nazadnje mej petjem, mej priljubljenim „tamburičanjem“ Hrvatov postala uprav kipeča. Mlada družba se je zlasti razvnela po dveh govorih poslanca č. g. Bož. Raiča in po govoru poslanca g. prof. Šukljeja. Slednji govoril je blizu tako le: Dovolite tudi meni nekoliko pohlevnih besed. Ko sem čul Vaše naučene govore, spomnil sem se izreka Schafflejevega, ki je v svojem delu „Bau und Leben des sozialen Körpers“ dejal: „Was zur Geltung gelangen will in der sozialen Welt, das muss eine Generation für sich gewinnen“. To načelo velja za vse duševne procese socialnega življenja, to mora tudi veljati za narodno teženje. Pridobiti si moramo generacijo, zlasti akademiško mladež. Iz teh vrst pričakujemo pomoči, kadar nam onemorejo roke. Uverjen sem, da vsakdo čuti, kaj narod pričakuje od njega, da bode vsakdo spolnil dolžnosti za slovenstvo, oblegano trdnjavo. Tradicije Dunajske mladeži še neso izumrle. To vidim tudi nočoj. Dr. Murko ima lepo karijero pred sabo, rešil bo svojo nalogo sebi v čast, narodu v korist. Zvest bode uzorom, za katere se je mladež vedno ogrevala, prvič, da osiguramo prosto narodno vzgojo na svobodni podlagi. Drugič ne bode pozabil znanostnih preiskavanj, da bode tudi na tem polji kažipot slovenstvu in slovanstvu, katero se bode združilo po vedi. Živela slovenska mladina, živio dr. Murko! — Gosp. Božidar Raič, iz katerega slovenski in hrvatski mladini sije uzor Jugoslavana, odgovarjal je prvič na napitnico, katero je g. Marolt bil naklonil državnim poslancem. Rekel je g. poslanec, da se je slavljenec rodil v kraji mej Muro in Dravo, katerega je Stanko Vraz imenoval pozemeljski raj. To je potrdil vladika Attems l. 1859, ko je ves v solzah slovo jemal od tega dela svoje vladikovine, kateri mu je dajal najizvrstnejših bogoslovcev. Vraz je še posebe izustil: Kdor ne sliši petja Slovenk v tem kraji, tisti ne vé, kako angelji pojó. Isti kraj je slovenstvu rodil mnogo knjižnikov, tako Modrinjaka, Vraza, Miklošiča, Cafa, Murka, Muršeca. V znanosti je moč, ona bi tudi Slovane zložila, če bi v vseh bila prav razvita. Če bi se vzajemno poznali, ne bi se mogli križati mej sabo. Inteligentnega človeka verske razlike ne motijo. Zdražbe neso izvirale od naroda, nego od nasprotne hudobe. Zakrivili so razlike tudi slabi književniki, ker so n. pr. na jugu napravili tri jezike iz jednega. Mladina naj gleda, da spozna slovnost slovanska in se priučí slovanščine. Če ona ne, kdo pa? „Bodite torej“ — je sklepal v nemajoči govornik — „Jugoslavani, sploh Slovani! Živela vzajemnost slovanska!“ Neopisno

navdušenje se je pri tem govoru objavljalo in dvignili so iskrenega patrijota, da so ga nesli po dvorani okolu. Kasneje je g. poslanec Raič z nova govoril in to osobito glede na Bolgare in novi Balkan. V imenu Hrvatov je našemu poslancu še posebe nazdravil g. R. Albert.

Tako je večer, katerega so se tudi nekateri rojaki v domovini udeležili s telegrami, do pozne ure bil poln mladostnega ognja in domovinskih isker. Gosp. dr. Murko je tudi na ta svoj večer lahko ponosen. Več se je po njem dobilo, nego-li se je zanj bilo dalo.

Iz Gorice 9. februarja. (Prva veselica v Čitalnici. — Demonstracija. — „Corriere“ — uraden list. —) V četrtek 6. t. m. vršila se je vendar — post tot discrimina rerum — prva veselica v novih prostorih Goriške Čitalnice. Veselica bila je prav dobra in tako dobro obiskovana, da je bila dvorana, največja v Gorici, natlačeno polna. Da se ni pri besedi vse do pičice ujemalo, razumljivo bode vsakemu, kdor je videl, da so popoldne istega dne delali mizarji, preprogarji, delavci iz plinarne in drugi v dvorani do noči. Ples bil je jako živahen, plesalo je drugo kadriljo 60 parov. Mej počitkom bil je banket, katerega se je udeležilo kakih 40 oseb. Da ni pri banketu manjkalo napitnic, je ob sebi umevno; prva napitnica veljala je cesarju, bila je z naudušenjem vsprejeta, godba v postranski sobi igrala je po tej napitnici cesarsko pesen, katero so navzočni stoje poslušali in živahnimi živiočkami vsprejeli. Napivalo se je dalje Čitalnici, njenemu predsedniku dr. vitezcu Tonkliju, hišnemu gospodaru itd. Reči se sme, da se je tudi ta točka programa izvrstno sponesla ter udeležence v obče zadovoljila. Rajalo se je do ranega jutra in živahnost pri plesu ni ponehala do konca; želja je bila občna, da bi se kmalu zopet sešli v novih prostorih. Odbor Čitalničen je radi tega sklenil, da dá 20. t. m. ples, 57. plesno zabavo in 7. marcija velik ples, v postu pa vsaj dve besedi.

Lansko leto obesil se je bil tu neki mladenič, katerega pogreb je bil nekaka demonstracija proti — veri in menda tudi proti vladi. Pisalo in govorilo se je tačas dosti po mestu, posebno pa je vzbujal osupnenost in začudenje „parte“, v katerem je stalo, da je samomorilec „šel v nič“ (passò in nulla.) Letos se je napravila na pokopališču nova demonstracija ob letnici in naš knez nadškof čutil je v sebi potrebo, povodom te demonstracije svojo nevoljo izraziti s tem, da je v tukajšnjem „L'Ecco del Littorale“ slovesno protestoval proti temu žaljenju verskega čuta in onečeščenju blagoslovljenega kraja. Odobraval je — vsaj neposredno — to postopanje le tukajšnji židovsko-liberalni list „Il Corriere di Gorizia“, dočim so to vsi drugi listi obsojali. Tudi mnogo društev se je slovesno izreklo proti temu. Zakaj da pa ni naša policija tega zabranila, ko je morala biti poučena o tem škandalu, to vedó bogovi in gospod baron Rechbach.

Imenovani gospod proglasil je tudi nekako — vsaj indirektno — Goriškega „Corriera“, kateremu sta „L'Indipendente“ in „L'Istria“ najdražja sobrata, za uradni list. Ko je namreč nek gospod v „društvu za klimatično zdravilišče v Gorici“ zahteval, da bi se zapisniki vseh odborovih sej tudi drugim domačim listom pošiljali, odgovoril je gospod baron, da „Corriere“ ni opustil ali zamolčal nič tega, kar je odbor deloval. Tedaj na izrecno prošnjo ne dovoli vladni zastopnik in glavar, da bi se zapisnik tudi drugim listom pošiljal, kateri so stalno tisočkrat bolj avstrijski nego „Corriere“. Opomniti je, da je „Corriere“ tudi uradni list c. kr. kupčijske zbornice. Ni čuda po tem takem, da se mej ljudstvom širi vedno bolj vest, da je Primorje res že obljubljen Italiji!

Domače stvari.

(† F. M. L. Jurij pl. Stubenrauch) umrl je v 10. dan t. m. ob 1/12. uro na Dunaji. Bil je korni poveljnik v Brnu in šele 60 let star. L. 1880 in 1881 bival je kot divizijski poveljnik v Ljubljani in bil jako priljubljen in čislán. Revežem bil je pravi oče. Vsak dobil je miloščino, katero je čestokrat kar skozi okno metal. Tudi takozvane „sramožljive prosjake“ je podpiral in jim pošiljal po 2, 3 in več goldinarjev, kar po poštnih nakaznicah. Gotovo bode pokojniku, ki je bil jako prijazen tudi narodni stranki, ohranjen mej nami prijazen in hvaležen spomin.

— (Poslanec Greuter) je te dni nevarno zbolel. Začel je tožiti, da mu je slabo, da izgublja spomin ter da mu primankuje izrazov za gotove pojme. Šel je zvečer zgodaj v postelj, a ko je drugi dan poslanec Sternbaca prišel v sobo, našel je Greuterja brezvestnega. Ker je Greuter že 70 let star, bati se je bilo najhujšega. K sreči mu je, kakor sporoča današnji telegram, že odleglo.

— (Brambovskima častnikoma) sta imenovana: Kadet nadlovec Josip Devetak v primorskem brambovskem lovskem batalijonu (Gorica) št. 74, in podlovec Fr. Spintre v kranjskem brambovskem lovskem batalijonu št. 25.

— (Pisateljsko podporno društvo) ne bode imelo v soboto, 13. t. m. svojega zabavnega večera, ampak še le v soboto 20. februarja ob navadnej (8.) uri v steklenem salonu Čitalnice Ljubljanske.

— (Trgovski ples.) Trgovsko bolniško in penzijsko društvo v Ljubljani ima jutri v dvoranah kazinskega društva svoj običajni trgovski ples. Ta ples spada že od nekaj mej najlepše predpustne veselice, torej bode tudi jutri gotovo velika in odlična udeležba.

— (Vse srednje šole Ljubljanske) sklenejo svoj I. tečaj jutri v soboto dne 13. t. m. s sv. mašo, katera se bode služila ob 8. uri zjutraj za gimnazijo v šenklaški, za realko v šentflorijanskej in za učiteljske v Srca Jezusovega cerkvi. Po maši se razdele spričevala in potem bodo imeli dijaki počitnice do uštetega torka. V sredo 17. t. m. se začne zopet šola in ž njo drugi šolski tečaj. Kakor smo že naznanili, letos po ukazu naučnega ministerstva ne bodo locirani, t. j. po svojem zasluženju razvrščeni. Pripoveduje se nam, da ta ministerski ukaz učiteljem nikakor po volji, a da so jako zadovoljni ž njim dijaki, katerih je naravno več slabih ali samo dobrih, nego je odličnih. Dasi je pa odpravljena lokacija, vendar je še pridržana razvrstitev dijakov na odlične, dobre in slabe dijake, nadalje s pričevalom II. in III. reda.

— (Gorelo) je danes zjutraj ob 1/6 uri v dimniku meščanske vojašnice v Trnovem, kjer so se saje v dimniku unele. Požarna bramba bila je takoj z vsemi brigalnicami na lici mesta in se je ogenj kmalu udušil.

— (O razmerah na Celjski gimnaziji) piše nam rodoljub iz Celja: Celjska gimnazija začela je v zadnjem času radi dogodkov na njej in preganjanja dijakov bolj nego kdaj sloveti. Kako stoji z ravnopravnostjo na tej gimnaziji, nekoliko kaže sledeče. Pred jednim letom je nekaj dijakov, katerim radi premale znanosti književne slovenščine ni bilo možno takoj s kraja slovenskega pouka obiskavati, slovenščino za svoj materni jezik izdalo. Vsled te izjave je primoran vsakdo slovenščino, kot obligaten predmet obiskavati. A to se jim ni dovolilo ter reklo: „Vi ne smete v izkazu svojega maternega jezika spreminjati in tedaj tudi ne smete pouka slovenščine obiskovati? Kar se tem dijakom ni dovolilo, to se je letos trem prvošolcem velikodušno dopustilo: ker omenjeni trije neso dobro napredovali v slovenščini, se jim je dovolilo izstopiti iz pouka slovenščine, dasi so se za Slovence upisali. Čuditi se moramo, da se taka velikodušnost samo drugim v prid izkazuje, nikoli ne nam Slovincem, in vprašati, zakaj se dovoljuje samo izstopati iz pouka slovenščine, a ne tudi ustopati; naj bi se vendar tudi tukaj z enakim merilom merilo. Morda so bili pedagogični uzroki temu krivi. V dokaz, da bi tudi gg. profesorji bolje storili, ako bi se brigali malo bolj za šolo, mesto da uganjajo Slovincem sovražno politiko, naj izmej več slučajev, ki sem jih zvedel navedem le jednega. Neki zgodovinar — strokovnjak, vpraša dijaka, kedaj je bila bitka pri Waterloo. „1815“, mu odgovori dijak. „A warum nicht gar, wissen sie nicht einmal das? Das wissen schon die Spatzen am Dach; nun sie war im Jahre 1814“. Nato ustane drug dijak ter opomni, da se g. profesor moti. A g. profesor se vendar ni hotel takoj udati. — Ne omenjali bi tega dogodka, ako bi bil omenjeni gospod — kakor poroča „Südst. Post“ — bolj miren v narodnih stvareh. Priporočamo mu tedaj zgodovino, da se še kdaj ne primeri, da bi vrabci na strehi več vedeli, nego g. profesor — zgodovinar.

— (Kmetska posojilnica Ljubljanske okolice v Ljubljani) imela je svoj 4. redni občni zbor dne 2. februarja 1886. Izvoljeni so bili v ravnateljski odbor: načelnikom Janez Knez, župan in posestnik v Sp. Šiški; kontrolorjem A.

Jen'ko, pekovski mojster in hišni posestnik v Ljubljani; blagajnikom Anton knez, trgovec v Ljubljani in namestnikom Vinko Ogorelec, župan in posestnik na Škofelji, in Janez Verhovnik, posestnik v Vodmatu. V nadzorstveni odbor izvoljeni so bili Ig. Kotnik, hišni posestnik v Ljubljani, E. Ločnikar, župan in posestnik tovarne na Vičih, in dr. Josip Vošnjak, deželni odbornik. Izmed važnih sklepov omenjati nam je, da je zbor v principu sklenil premeniti svoja pravila tako, da bi posejvalo društvo le svojim članom, oziroma vsak kdor bi hotel dobiti posojilo, postati bi moral tudi deležnik društva in da bi društvo premenilo dosežanje omejeno poročstvo v neomejeno. Za izvršitev tega sklepa pooblastila sta se ravnateljski in nadzorstveni odbor. Iz letnega računa povzamemo, da je imelo društvo v letu 1885. 139.581 gld. 37 kr. dohodkov in 137.398 gld. 89 kr. izdatkov, tedaj prometa 276.980 gld. 26 kr. Hranilne uloge znašajo koncem leta brez kapitalizovanih obrestij 37.156 gld. 89 kr. Posojenega je bilo koncem leta 35 strankam proti intubaciji 19.211 gld. 29 kr. na menice pa 30.386 gold. — kr., tedaj skupno 49.597 gld. 29 kr. Čisti dobiček znašajoč 1350 gld. 49 kr. razdelil se je po predlogu nadzorstva sledeče: deležnikom dividende $1\frac{1}{2}\%$, torej 150 gld., ravnateljskemu odboru nagrade 350 gld., rezervnemu fondu doda se 600 gld., tedaj bode znašal sedaj 1900 gld., 20 gld. sklenilo se je darovati družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, ostanek 230 gld. 49 kr. pa prepisati na račun dobička za leto 1886.

(Iz Vipave) se nam piše, da bode ondu v soboto 13. t. m. redka obravnava, h kateri je povabljenih nad 50 osob, deloma kot zatoženci, deloma kot priče. Toženi so večinoma kmetijski fantje, tožitelj pa tukajšnji črevljar O., ali kakor mu tukaj sploh pravijo „vinkeldohtar“, ker se za kopita veliko ne briga. Fantje popevali so tudi pri nas že znano pesen: „Udri, udri in der Stadt, — Doktor O. štrik za vrat“, kar je omenjenega O. tako razkačilo, da toži zaradi žaljenja časti čiharnega, kdor je kdaj to pesen pel, ne glede, je li fatalni besedi „doktor O“. izgovarjal, ali pa ne. S tožbo svoje priljubljenosti ne bode pomnožil, kajti marsikdo je tožen, ki ni kriv, marsikdo pa mora kot priča k sodniji, kateremu tako pota neso ljuba. Svetovali bi g. O., naj bi se rajši držal svoje obrti, kakor pa da po krčmah kmetom svete daje, saj je po njegovih svetih že marsikateroga glava bolela.

(Vabilo na maskarado,) katero priredi čitalnica na Vrhniki dne 28. februarja t. l. v društvenih prostorih. — Začetek ob 8. uri zvečer. — Ustopnina maskovanim ali kostumovanim 50 kr., nemaskovanim 1 gld. — Ustopnice, brez katerih ustop maskam ni dovoljen, dobé se v prodajalnici g. Gab. Jelovška. Odbor.

(Tržaškega Sokola) druga plesna vaja bode v nedeljo 14. februarja od 7 do 12 ure zvečer v prostorih Slovanske čitalnice. Kdor se od povabljenih želi udeležiti, naj se obrne na g. Ivana Valenčiča. Via nuova 39 ali gosp. Martin Krže-ta Piazza S. Giovanni 1, kjer se dobé ustopnice. Tre-tjo in zadnjo plesno vajo bo imel „Sokol“ v dan 28. februarja in k zaključku tekočega prepusta. pa, kakor že javljamo plesni venček 9. marcija, obe veselici v čitalnici. Na zdravje!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 12. februarja. Zdravje cesarjeviča Rudolfa se je včeraj na bolje obrnilo. Greuter bode tudi okreval. Cesar dal je včeraj povprašati, kako mu je.

Dunaj 12. febr. Coronini in Jacques utemeljevala predlog o volilnem sodišči. Hausner ostro pobijal, Menger odgovoril. Kronawetter contra.

Belgrad 12. februarja. (Oficijalno.) Vest, da se je zaukazala demobilizacija in sklicala skupščina, popolnem izmišljena.

London 12. februarja. Včeraj v raznih mestih po deželi izgredi prebivalstva, ki je brez dela. V Leicesteru napalo je ljudstvo več nogovičarskih tovarn, ki zaradi štrajka praznujejo, pobilo okna in razdejala stroje. Policija napravila mir.

Bukurešt 11. februarja. Madjid paša predložil je danes svoja pooblastila. Konferenca vsprejela je po Madjid paši predlagani prvi član, ki ima v sebi običajno izjavo glede miru.

Budimpešta 11. februarja. V noči zvršila se velika tatvina pri javeljri Foderji v Karlovi vojašnici. Vrednost ukradenih dragocenostij 15—20.000 gld.

Florenca 11. februarja. Blagajnik društva „Ferovie Meridionale“ Zimeoni je pred nekoliko dnevi brez sledu izginil. Pri skontiranju našli so, da manjka 200.000 lir.

Razširjeno zdravilo. Množeca se naročila na Moll-ovo „Francosko žganje“ dokazujejo o uspešnej uporabi tega sredstva proti protinu, trganju in vsem boleznim vsled prehlada. Steklenica 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerij-skih prodajalnicah na deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 10 (20—1)

VABILO
SOKOLOVEMU JOUR-FIXU,
kateri bode
v soboto 12. februarja
v Schreinerjevi pivarni (na Sv. Petra cesti).
Začetek ob 9. uri.

Ker se bode tudi razpravljalo o letošnji Sokolovi maskaradi, uljudno vabi v obilo udeležbo
ODBOR.

Št. 8. (Par.) Deželno gledališče v Ljubljani. Dr. pred. 309.

V soboto 13. februarja 1886.

Odgovorni vodja: A. Slobodin.

COUSIN JAQUES.

Veseloigra v 3 dejanjih, po L. Leroy-u poslovenil J. Kalan.

OSOBE:

Valdent, lastnik fabrike — gospod Kocelj.
Emelina, njegova soproga — gospodična Vrtnikova.
Blanche, Valdentova hči iz prvega zakona — gospod. Mat. Nigrinova.
Céleste Valdent, njegova cousina — gospodična Zvonarjeva.
Jaques Valdent — gospod Slobodin.
Chambry — gospod Danilo.
Bonnezeuce — gospod Čutnik.
Chalut, — gospod Perdan.
Pierreux, } fabriški delavci — gospod K. Šrej.
Lambert, } — gospod Sturm.
Več delavcev iz fabrik. Godi se v nekem fabriškem okraji.

Ustopnina: Parter in lože 40 kr. — Fauteuil v parterji 70 kr. — Sedež v parterji 60 kr. — Sedež na galeriji 40 kr. — Garnizonski in dijaški biljet 30 kr. — Galerija 20 kr.

Kasa se odpre ob 7/2. uri. Začetek ob 7. uri zvečer.

Gledališče je kurjeno.

Tujci:

11. februarja.

Pri stonu: Deutsch, Bele z Dunaja. — Mikinda iz Reke — Haus, Birkovitz z Dunaja.
Pri vstopu: Schwarz, Prigel, Regely z Dunaja. — Dr. Leitmaier iz Gradca. — Wernig iz Celovca. — Gross, Freytag, Ileek z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. febr.	7. zjutraj	741-76 mm.	— 3-2° C	sl. svz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	739-65 mm.	— 0-8° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	739-25 mm.	— 2-8° C	sl. vzh.	obl.	

Srednja temperatura — 3-2°, za 1-9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 12. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld. 55	kr.
Srebrna renta	84	75
Zlata renta	113	40
5% marcna renta	102	05
Akcije narodne banke	868	—
Kreditne akcije	299	50
London	126	45
Srebro.	—	—
Napol.	10	03
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	90
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	171
Ogrska zlata renta 4%	102	85
„ papirna renta 5%	94	35
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava r-g. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	116	10
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld.	177
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	113
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	206	—

CHAMPAGNE
AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri
g. PETER LASSNIK-u.
Varstvena znamka.

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Knez Serebrjan.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

N. O. V.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Maloverh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časnikarji
Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Nekdo kupil bi rad na Kranjskem kje ležeče kako

večje posestvo,

nahajajoče se v dobrem stanu, za svoto od 30.000 do 40.000 gld.

Ponudbe upravnistvu tega lista zadnji čas do konca t. m. pod šifro „B.“ (87—2)

Od knežjega Schönburg-Waldenburgškega gozdnega urada v Snežniku, pošta Štari trg pri Rakeku (Kranjsko), vsprejme se kot

gozdni paznik

(Forstaufseher)

za vnanjo službo (letna plača 240 gld., prosto stanovanje, 20 Rmt. ali 6 sežnjev suhih drv) mlad korenjak, kateri je slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi zmožen. Isti mora biti zdrav, marljiv v službi in poštenega značaja. — Prošnje do 10. marca na zgorenji gozdni urad. (81—2)

Najlepši
larve
za maskare
od 3 kr. do 40 kr.
se dobé pri (91—1)
KARINGER-JI
na Velikem trgu.

Anchor parobrodna linija

iz Trsta v New-York naravnost.

Odhod v 1. in 15. dan vsakega meseca.

Veliki prvorazredni parniki te svetovnoznane v Avstriji jedino koncesionirane linije vsprejemajo potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

Potniki naj se obrnejo na Gergolet & Pogliacco, glavne agente, Via de l' Arsenal 56 v Trstu.

Dobivajo se tudi vožni listki za vsa mesta Zjednjeneh držav po najnižjih cenah. (32—11)

Za zimsko zdravljenje!

Nova napointev

medicinalnega

ribjega olja.

Pristno in jako zdravilno.

1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.
Prodaja (674—14)

LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.